

(19. února 1745 Como, Itálie - 5. března 1827 Como) byl fyzik proslulý svými objevy v oboru elektřiny. Vynalezl například třecí elektriku, elektrický článek nebo kondenzátor.

Narodil se jako sedmé a poslední dítě ve šlechtické rodině. Do sedmi let nemluvil, jeho okolí proto mělo obavy, že je slabomyslný. Přesto zvládl vystudovat jezuitskou kolej a své zpoždění dohnat. Poté ale místo dráhy duchovního přestoupil na královský seminář. V té době se začal zajímat o výzkum elektřiny. Roku 1769 publikoval knihu O přitažlivé síle elektrického ohně a jevech s tím souvisejících, v níž zveřejnil hypotézu o souvislosti elektřiny a magnetismu. Přišel na ni ale už o šest let dříve, v pouhých 18-ti letech. V dalších letech sestavil a zdokonalil mnoho přístrojů pro své pokusy. Mezi tím se stačil stát ředitelem lycea a v roce 1774 profesorem fyziky na gymnáziu v Comu. V letech 1775–1780 zkoumal složení vzduchu a na základě pokusů formuluje hypotézu o jeho složení ze dvou různých plynů. V roce 1779 nastoupil na univerzitu v Pavii. Vrátil se tam opět k pokusům s elektřinou. Vynalezl kondenzátor a elektrometr, uvažoval o principech vzniku bouřek. V roce 1791 se dozvěděl o pokusech Luigi Galvaniho se žabími stehýnkami, jejichž svaly stahují při dotyku kovovým skalpelem. Odhalil, že se nejedná o živočišnou elektřinu, ale o reakci kovů. V roce 1799 sestrojil první elektrický článek – Voltův sloup. Sestavil také řadu kovů podle jejich elektrochemických potenciálů. V roce 1794 se oženil a měl tři syny. O svých výzkumech přednášel 20. března 1800 před Královskou společností v Londýně a 28. října 1801 v pařížském Institutu. Tam zaujal Napoleona Bonaparta, který jej podporoval, jmenoval hrabětem a roku 1809 italským senátorem. Ani poté, co byl Napoleon poražen, neupadl Volta v nemilost a až do roku 1819 byl ředitelem fakulty matematiky a fyziky univerzity v Pavii. Od roku 1823 byl po srdeční mrtvici prakticky hluchý a slepý. Je po něm pojmenována jednotka elektrického napětí Volt.